

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 41CoKR/19/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5120212962
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 01. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Miriam Boborová Sninská
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2024:5120212962.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Miriam Boborovej Sninskej a členov senátu JUDr. Miroslavy Púchovskej a JUDr. Zuzany Konárikovej, v právnej veci žalobcu Intrum Slovakia s.r.o., so sídlom Mýtna 48, 811 07 Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 35 831 154, právne zastúpeného JUDr. Jánom Šoltésom, advokátom, so sídlom Mýtna 48, 811 07 Bratislava, proti žalovanej A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XXX, XXX XX C., právne zastúpenej JUDr. Lenou Mišalovou, advokátkou, so sídlom Radlinského 47, 026 01 Dolný Kubín, o návrhu na zrušenie oddĺženia pre nepoctivý zámer, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Žilina sp.zn. 1Odi/4/2020-79 zo dňa 3. mája 2023, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok Okresného súdu Žilina sp.zn. 1Odi/4/2020-79 zo dňa 3. mája 2023 p
o t v r d z u j e .
- II. Žalovaná má proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom prvou výrokovou vetou žalobu zamietol a druhou výrokovou vetou žalovanej priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku.

2. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobou doručenou súdu prvej inštancie dňa 09.12.2020 sa žalobca domáhal zrušenia oddĺženia pre nepoctivý zámer žalovanej. Žalobu odôvodnil tým, že žalovaná v čase podania návrhu na oddĺženie nebola platobne neschopná a nemala poctivý zámer pri oddĺžení podľa § 166g ods. 2 písm. f) a h) zákona č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o konkurze a reštrukturalizácii“). Uviedol, že žalovaná po začatí exekúcie podala návrh na oddĺženie, čím preukázala svoj nepoctivý zámer a zneužila inštitút oddĺženia, aby sa vyhla splateniu záväzku voči žalobcovi. V správaní žalovanej nie je vidieť žiadnu úprimnú snahu o riešenie svojej situácie, čím nebol daný poctivý zámer žalovanej podľa § 166g ods. 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii.

3. Po vykonaní dokazovania súd prvej inštancie z pripojených listinných dôkazov zistil a nemal za sporné, že došlo k uzavretiu a podpísaniu zmluvy o úvere. Zo zmluvy o poskytnutí spotrebného úveru č. 2001673 zo dňa 23.06.2006 zistil, že medzi Všeobecnou úverovou bankou a žalovanou bola uzavretá zmluva o úvere, predmetom ktorej bolo poskytnutie splátkového úveru vo výške 100.000,-- Sk, ktorý sa žalovaná zaviazala uhradiť formou 120-tich zmluvne dojednaných pravidelných splátok po 1.261,35 Sk. Zo zmluvy o postúpení pohľadávok v spojení s oznámením o postúpení pohľadávok vyplýva, že pohľadávka bola postúpená na žalobcu. Z potvrdenia o prihláške vyplýva, že žalobca si pohľadávku

uplatnil v konkurze. Z pripojeného konkurzného spisu Okresného súdu Žilina sp.zn. 3OdK/44/2019 súd prvej inštancie zistil, že na majetok žalovanej bol dňa 20.02.2019 vyhlásený konkurz a zároveň bolo rozhodnuté o jej oddlžení. Zo zoznamu veriteľov vyplýva, že medzi veriteľmi žalovanej sa uvádza aj žalobca. Z predložených listín zároveň vyplýva, že pohľadávka žalobcu voči žalovanej bola uplatnená na súde a na základe vykonateľného exekučného titulu zmenkového platobného rozkazu bola vykonávaná exekúcia zrážkami zo mzdy a iných príjmov žalovanej, pričom v mesiacoch október 2018 až január 2019 boli vymožené 4 plnenia v prospech žalobcu. Uvedené skutočnosti neboli medzi stranami sporu sporné.

4. Súd prvej inštancie konštatoval, že medzi stranami sporu zostalo a bolo sporné, či žalovaná spĺňa zákonné podmienky nepoctivého zámeru v zmysle § 166g ods. 2 písm. f), h) zákona o konkurze a reštrukturalizácii, resp. či možno prístup a konanie žalovanej voči jej veriteľovi hodnotiť ako konanie v rozpore s nepoctivým zámerom a či jej konanie smerovalo k poškodeniu veriteľa alebo k ukráteniu veriteľov.

5. Po preskúmaní splnenia procesných podmienok súd prvej inštancie zistil, že žalobca má oprávnenie na podanie návrhu na zrušenie oddlżenia na základe § 166f ods. 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii, nakoľko ide spor medzi stranami konania vyvolaný osobitnou povahou konkurzného konania podľa § 20 písm. d) zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“). Konštatoval, že konkurz vyhlásený na majetok žalovanej je vedený Okresným súdom Žilina, v rámci ktorého si žalobca prihlásil pohľadávku proti žalovanej ako dlžníkovi. Veriteľ bol dotknutý oddlžením, jeho pohľadávka vznikla pred rozhodujúcim dňom (166a ods. 1 písm. a) zákona o konkurze a reštrukturalizácii), nejde o oddlžením nedotknutú pohľadávku (§ 166c zákona o konkurze a reštrukturalizácii), a preto je aktívne vecne legitimovaným subjektom na podanie žaloby o zrušenie oddlżenia pre nepoctivý zámer žalovaného. Žalovaná je pasívne vecne legitimovaným subjektom v konaní, lebo bola oddlžená. Uznesenie o vyhlásení konkurzu na majetok žalovanej zo dňa 12.02.2019 bolo zverejnené v Obchodnom vestníku č. 35/2019 dňa 19.02.2019 s účinkami od 20.02.2019. Šesťročná lehota na podanie žaloby na zrušenie oddlżenia začala plynúť 21.02.2019. Súd prvej inštancie preto vyslovil názor, že žalobca podal žalobu dňa 09.12.2020, teda v zákonom stanovenej lehote.

6. Súd prvej inštancie konštatoval, že medzi stranami vznikol spor o nepoctivom zámere žalovanej ako dlžníka pri oddlžení v konaní vedenom na Okresnom súde Žilina pod sp.zn. 3OdK/44/2019, ktorú pochybnosť žalobca zakladal na tom, že žalovaná v čase podania návrhu nebola platobne neschopná (§ 166g ods. 2 písm. f) zákona o konkurze a reštrukturalizácii), že žalovaná mala snahu poškodiť svojich veriteľov (§ 166g ods. 2 písm. h) zákona o konkurze a reštrukturalizácii) a že zo správania žalovanej nemožno usudzovať, že vynaložila úprimnú snahu riešiť svoje dlhy v rámci svojich schopností a možností (§ 166g ods. 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii). Poukázal na to, že dôkazné bremeno týchto skutkových tvrdení, že dlžník sa pred podaním návrhu na oddlžení správal spôsobmi uvedenými v citovaných ustanoveniach znáša žalobca, ktorý sa ich domáha. Pokiaľ preukáže, že dlžník sa správal spôsobom, ktorý napĺňa hypotézu právnej normy, potom nastane fikcia, že na strane žalovaného poctivý zámer absentoval a vtedy bude mať žalovaný v prípade, ak sa bude procesne brániť, dôkaznú povinnosť ohľadom vyvrátenia fikcie nepoctivého zámeru. Preto dôkazné bremeno pri tvrdení, že postup žalovanej napĺňal znaky postupu uvedeného v § 166g ods. 2 písm. f), h) zákona o konkurze a reštrukturalizácii bolo na strane žalobcu.

7. Súd prvej inštancie nepovažoval záver žalobcu o nepoctivom zámere na základe tvrdenia a predložených listinných dôkazov za preukázaný, pričom podľa názoru súdu prvej inštancie bol založený na nepodložených domnienkach. Tvrdenia žalobcu preukazované listinnými dôkazmi podľa názoru súdu prvej inštancie nepreukazovali nepoctivý zámer žalovanej tak, ako to tvrdil žalobca. Žalobca inicioval konanie o zrušenie oddlżenia žalovanej pre nepoctivý zámer a tento nepoctivý zámer videl v tom, že žalovaná nebola v čase podania návrhu na oddlžení platobne neschopná, nakoľko pohľadávka žalobcu bola úspešne vymáhaná v exekučnom konaní. Žalobca neunesol dôkazné bremeno o splnení zákonných podmienok pre zrušenie oddlżenia žalovanej pre jej nepoctivý zámer, keďže nebolo preukázané nepoctivé konanie žalovanej, ani jej úmysel poškodiť veriteľov. Žalobca nepreukázal dostatočným spôsobom existenciu zákonných dôvodov na zrušenie oddlżenia, teda neunesol dôkazné bremeno. Konštatoval, že nie je možné posudzovať nepoctivý zámer žalovanej len vzhľadom k tomu, či je schopná čo i len malú časť zo svojho príjmu uhrádzať (v rámci exekúcie) na spotrebiteľský úver, aj keď by takéto zrážky zo mzdy žalovanej - spotrebiteľa trvali niekoľko rokov a napriek tomu by nedávali záruku toho, že celá pohľadávka žalobcu bude uspokojená.

8. Súd prvej inštancie poukázal na to, že z definície platobnej neschopnosti fyzickej osoby podľa § 3 ods. 2 zákona o konkurze a reštrukturalizácii vyplývajú znaky, ktoré sú predpokladom vzniku platobnej neschopnosti dlžníka fyzickej osoby, a to existencia aspoň jedného peňažného záväzku po lehote splatnosti 180 dní a objektívna neschopnosť dlžníka tento záväzok plniť. Pokiaľ ide o objektívnu neschopnosť dlžníka plniť, tak možno konštatovať, že ide o stav, kedy dlžník nemá dostatok objektívnych prostriedkov, aby splatný peňažný záväzok uhradil. Ide o situáciu, kedy dlžník nie je schopný splatiť pohľadávky veriteľa v stanovenej lehote splatnosti, aj keby to chcel. Platobná neschopnosť musí byť všeobecná a musí byť zrejmé, že plnenie je pre dlžníka nemožné. Samotná existencia príjmu žalovanej, prípadne existencia pracovno-právneho vzťahu neznamená, že táto spĺňa podmienku platobnej schopnosti vzhľadom na výšku pohľadávky žalobcu, iných záväzkov a existenciu finančného majetku žalovanej. V danom prípade ide o komplexné posúdenie konkrétnej životnej situácie, teda nielen jednej jednotlivkej pohľadávky a schopnosti túto pohľadávku uhrádzať. Podľa ustanovenia § 1 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti č. 643/2005 Z.z., ktorou sa ustanovujú podrobnosti o spôsobe určenia platobnej neschopnosti a predĺženia (ďalej len „vyhláška č. 643/2005 Z.z.“) sa platobne neschopným rozumie ten, koho peňažné záväzky nie sú kryté jeho finančným majetkom. Finančným majetkom sa pritom rozumie peňažné prostriedky, pohľadávky z účtu, peňažné pohľadávky, dlhové cenné papiere atď. (Vyhláška nereflektovala síce na zmenu definície platobnej neschopnosti fyzickej osoby v zákone o konkurze a reštrukturalizácii účinné od 01.03.2017, jej podstata spočívajúca v nekrytí splatných záväzkov finančným majetkom dlžníka však platí). Podstatou definície platobnej neschopnosti teda nie je to, či je dlžník schopný záväzok uhradiť v splátkach, ale či disponuje dostatkem finančného majetku, ktorým by záväzok mohol uhradiť v celosti.

9. Súd prvej inštancie uviedol, že pohľadávka žalobcu bola uspokojovaná splátkami vykonávanými zrážkami zo mzdy žalovanej v exekúcii. Žalobca existenciu platobnej schopnosti žalovanej v čase podania návrhu odôvodňoval z domnienky uvedenej v § 3 ods. 2 zákona o konkurze a reštrukturalizácii, podľa ktorej ak peňažnú pohľadávku nemožno voči dlžníkovi vymôcť exekúciou, predpokladá sa, že je platobne neschopný, keďže pohľadávka žalobcu bola vymáhaná v exekúcii, teda ju podľa žalobcu vymôcť možno. Žalobca však použil argument a contrario, že pokiaľ peňažnú pohľadávku možno voči dlžníkovi vymôcť exekúciou, dlžník nie je platobne neschopný, čím však žalobca sám vytvoril domnienku, vyvrátenie ktorej preniesol na dlžníka. V danom prípade však dôkazné bremeno v konaní o zrušenie oddĺženia pre nepoctivé konanie nesie on, čiže žalobca ako veriteľ. Ustanovenie § 3 ods. 2 zákona o konkurze a reštrukturalizácii je zákonnou vyvrátiteľnou domnienkou, pričom ide o zákonnú fikciu definície platobnej neschopnosti fyzickej osoby. Zákonný predpoklad platobnej neschopnosti fyzickej osoby môže byť ako domnienka vyvrátený dokazovaním, a to v konkrétnom súdnom konaní. Samotné tvrdenie o čiastočných úhradách pohľadávky v rámci exekúcie ešte nepreukazuje existenciu platobnej schopnosti žalovanej v čase podania návrhu na oddĺženie, naopak tento stav preukazuje skutočnosť, že žalovaná nedisponovala žiadnym finančným majetkom, ktorý by bol spôsobilý na úhradu celej pohľadávky žalobcu. Podstatou definície platobnej neschopnosti teda nie je to, či je dlžník schopný záväzok uhrádzať v splátkach, ale či disponuje dostatkem finančného majetku, ktorým by záväzok mohol uhradiť v celosti. Zo samotnej skutočnosti čiastočnej pravidelnej úhrady záväzku voči jednému z veriteľov podľa názoru súdu prvej inštancie záver o platobnej schopnosti dlžníka urobiť nemožno. Zároveň považoval za potrebné poukázať aj na to, že žalovanej záväzok proti žalobcovi bol už niekoľko rokov po splatnosti a mnohonásobne prevyšoval výšku pravidelnej splátky dlžníka. V konaní nebolo preukázané, že by žalovaná neuhrádzala svoje záväzky pred vyhlásením konkurzu účelovo v snahe umelo vytvoriť stav svojej platobnej neschopnosti. Oddĺženie je určené pre dlžníkov, ktorý napriek snahe pri svojich príjmoch nie sú schopní, či už naraz alebo v primeranej dobe splátkovým kalendárom postupne uhradiť svoje záväzky. Pokiaľ by žalobca chcel preukázať, že žalovaná nebola platobne neschopná, musel by tvrdiť a preukázať dostatok peňažných prostriedkov na úhradu všetkých jej záväzkov. Všeobecné konštatovanie, že žalovaná mala príjem, že pohľadávka žalobcu bola vymáhaná cestou exekučného konania, že táto pohľadávka mohla byť uspokojená, resp. čiastočne uspokojená, na vyvodenie záveru o platobnej schopnosti žalovanej nestačia. Na základe životopisu dlžníčky - žalovanej, ktorý tvoril prílohu návrhu na vyhlásenie konkurzu vyplýva, že žalovaná nevlastnila žiaden nehnuteľný majetok, ani hnuteľný majetok, ani cenné papiere, nemala žiadne peňažné pohľadávky. Preto súd prvej inštancie uviedol, že žalobcom uvádzaný dôvod nepoctivého zámeru podľa § 166g ods. f) zákona o konkurze a reštrukturalizácii žalobca žiadnym spôsobom súdu nepreukázal. V tejto súvislosti súd prvej inštancie poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 5Obdo/18/2022 zo dňa 31. januára 2023, o dovolaní týkajúcom sa rozhodnutia taktiež zamietajúceho žalobu o zrušenie oddĺženia.

10. Ďalej súd prvej inštancie konštatoval, že v žalobe zároveň žalobca uviedol, že ho žalovaná ako veriteľa poškodila. Správanie žalovanej smerujúce k poškodeniu žalobcu žalobca bližšie neodôvodnil, iba všeobecne konštatoval, že počas exekúcie bolo vymožené plnenie vo výške 242,20 Eur formou zrážok zo mzdy a tým je preukázané, že žalovaná bola v čase exekúcie riadne zamestnaná a jej príjem postačoval na uspokojenie pohľadávky žalobcu. Napriek tomu žalovaná podala návrh na oddĺženie v konkurze a využitím inštitútu oddĺženia žalobcu ako veriteľa poškodila. Súd prvej inštancie k tomuto uviedol, že samotné konanie žalovanej nemožno posudzovať ako účelové, majúce za cieľ požičať si finančné prostriedky od žalobcu s vopred daným úmyslom podať návrh na oddĺženie. Žalovaná uzavrela zmluvu o úvere v roku 2006 a návrh na oddĺženie bol podaný v roku 2019. Tvrdenie žalobcu o tom, že bol ako veriteľ poškodený zostalo v rovine všeobecného tvrdenia a nebolo súdu žiadnym spôsobom preukázané. Žalobca neunesol dôkazné bremeno splnenia podmienok pre zrušenie oddĺženia pre nepoctivý zámer žalovanej, nakoľko nebolo preukázané nepoctivé konanie žalovanej, ani úmysel žalovanej poškodiť veriteľov. Žalovaná nekonala nepoctivo s úmyslom ukrátiť veriteľov, žiaden z jej záväzkov nevznikol bezprostredne pred podaním návrhu na vyhlásenie konkurzu a žalovaná len využila zákonnú právnu úpravu oddĺženia a nespadá do skupiny dlžníkov s nepoctivým zámerom. Žalovaná až vedením exekúcie splnila podmienky na oddĺženie fyzickej osoby pre platobnú neschopnosť. Do času začatia exekučného konania bola síce v postavení dlžníčky žalobcu, nemohla však využiť inštitút oddĺženia fyzickej osoby pre platobnú neschopnosť, a to práve z dôvodu nesplnenia zákonnej podmienky vedenia exekúcie. Zákon priamo definuje a vyžaduje ako predpoklad oddĺženia fyzickej osoby existenciu exekučného konania.

11. Pokiaľ žalobca uviedol, že žalovaná nemala pri podaní návrhu poctivý zámer, pretože v rozpore s § 166g ods. 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii nevynaložila úprimnú snahu riešiť svoj dlh v medziach svojich možností, súd prvej inštancie konštatoval, že toto ustanovenie poukazuje na správanie dlžníka po podaní návrhu, a preto s odkazom naň nemožno posudzovať správanie dlžníka pred podaním návrhu. O nepoctivom zámere žalovanej nesvedčí ani skutočnosť, že návrh na vyhlásenie konkurzu podala bezprostredne po tom, ako jej začali byť vykonávané zrážky zo mzdy. Žalovaná podaním návrhu využila zákonom jej danú možnosť a samotné ustanovenie zákona o konkurze a reštrukturalizácii takéto konanie ako nepoctivý zámer dlžníka nedefinuje.

12. Pokiaľ žalobca vo svojich vyjadreniach poukazyval na rozhodnutia iných súdov v obdobných veciach, súd prvej inštancie uviedol, že nejde o rozhodnutia najvyšších súdnych autorít, ani o judikáty, ktoré by boli právne záväzné pre prejednávajúcu vec a súd nebol nimi právne viazaný. Nejedná o rozhodnutia, ktorými by bol súd v tomto spore viazaný v zmysle § 193 CSP a nemožno v tomto prípade ani hovoriť o ustálenej rozhodovacej praxi súdov. Pri posudzovaní poctivého zámeru dlžníka je potrebné postupovať individuálne a zohľadňovať osobitné okolnosti každého konkrétneho prípadu.

13. Z uvedených dôvodov súd prvej inštancie dospel súd k záveru, že žalobca neunesol dôkazné bremeno splnenia podmienok pre zrušenie oddĺženia pre nepoctivý zámer žalovanej. Súd prvej inštancie nemal preukázané nepoctivé konanie žalovanej, ani úmysel poškodiť veriteľov, ani platobnú schopnosť žalovanej. Vyhodnotením dôkazov dospel súd prvej inštancie k záveru, že žalobca nepreukázal dostatočným spôsobom existenciu zákonných dôvodov na zrušenie oddĺženia pre nepoctivý zámer, a preto žalobu zamietol.

14. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Žalovaná bola v konaní v celom rozsahu úspešná, preto jej súd prvej inštancie priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku.

15. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a zrušil oddĺženie žalovanej, o ktorom rozhodol Okresný súd Žilina uznesením sp.zn. 3OdK/44/2019 zo dňa 12.02.2019 a priznal mu náhradu trov konania a trov právneho zastúpenia v rozsahu 100 %.

16. Žalobca odvolanie odôvodnil tým, že rozhodnutie súdu prvej inštancie nie je správne. Poukázal na to, že žalobou sa domáha zrušenia oddĺženia žalovanej podľa § 166g ods. 2 písm. f) zákona

o konkurze a reštrukturalizácii. Nepoctivý zámer žalovanej pri oddlžení odôvodňoval tým, že žalovaná v čase podania návrhu na vyhlásenie konkurzu nebola platobne neschopnou podľa § 3 ods. 2 zákona o konkurze a reštrukturalizácii, ktoré v poslednej vete obsahuje negatívnu definíciu platobnej neschopnosti, podľa ktorej sa za platobne neschopného považuje ten dlžník, ktorého dlh nie je možné vymôcť v exekúcii. Uviedol, že exekúcia vykonávaná v jeho prospech bola úspešná, nakoľko bezprostredne pred vyhlásením konkurzu bolo počas exekúcie v jeho prospech vymožené plnenie v celkovej výške 242,20 Eur formou pravidelných zrážok zo mzdy povinnej. Z uvedeného mal za preukázané, že jeho pohľadávka bola vymožiteľná v exekúcii, nakoľko žalovaná bola v čase exekúcie a zároveň stále je riadne zamestnaná, ako sama uviedla v podaní zo dňa 09.03.2021 a jej príjem postačoval na uspokojenie jeho pohľadávky. Žalovaná svoj dlh voči nemu dobrovoľne nezaplatila, súdom uloženú povinnosť zaplatiť mu jeho pohľadávku dobrovoľne nespĺnila ani len čiastočne. Počas súdneho sporu, ani počas exekúcie žalovaná neprejavila žiadnu snahu o vysporiadanie svojho dlhu s ním ako veriteľom, neskôr oprávneným v exekúcii nekomunikovala a ani ho nekontaktovala ohľadom prípadného vysporiadania jeho pohľadávky. Jeho pohľadávka bola čiastočne uspokojená až núteným výkonom, a to v zákonom určenom a dovolenom rozsahu. Mal za to, že tieto skutočnosti vylučujú konanie žalovanej s poctivým zámerom podľa § 166g ods. 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii, nakoľko jedným z predpokladov poctivého zámeru je, že dlžník vynaloží úprimnú snahu riešiť svoj dlh v medziach svojich možností. K argumentácii súdu prvej inštancie, že pre účely posúdenia konania s poctivým zámerom sa sleduje len správanie dlžníka po podaní návrhu na vyhlásenie konkurzu žalobca uviedol, že § 166g zákona o konkurze a reštrukturalizácii je potrebné vykladať komplexne s ohľadom na správanie sa dlžníka, najmä na jeho vynaloženú snahu na vysporiadanie svojich záväzkov voči svojim veriteľom. Práve na tento účel zákon uvádza negatívnu definíciu poctivého zámeru v ustanovení § 166g ods. 2 zákona o konkurze a reštrukturalizácii, ktorá obsahuje demonštratívny výpočet konaní a správaní sa dlžníka definovaných ako konaní s nepoctivým zámerom. Žalobca mal za to, že zo správania žalovanej nie je badateľná ani najmenšia snaha riešiť úhradu svojho dlhu bez ujmy na jeho právach, nakoľko žalovaná bezodkladne po začatí exekúcie a nútenom vymožení časti jeho pohľadávky podala návrh na oddlženie, čím jasne preukázala svoj nepoctivý zámer a zneužila inštitút oddlženia, aby sa vyhla splateniu svojho dlhu voči nemu. Žalovaná v tomto smere neuviedla žiadne skutočnosti, ktoré by svedčili jej úprimnej snahe svoj dlh riešiť, preto podľa názoru žalobcu platí, že nemala poctivý zámer pri využití inštitútu oddlženia. Vyslovil názor, že preukázal, že splnenie dlhu žalovanou s pravidelným mesačným príjmom bolo možné, a to formou exekučných zrážok zo mzdy v zákonom dovolenej výške, pričom poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp.zn. 29Odo 236/2003 zo dňa 06.09.2005. Uviedol, že preukázal, že jeho pohľadávku bolo možné vymôcť exekúciou, preto mal za to, že žalovaná nespĺňala definíciu platobne neschopnej fyzickej osoby podľa § 3 ods. 2, predposledná a posledná veta zákona o konkurze a reštrukturalizácii. Zároveň uviedol, že podporne predložil rozhodnutie Okresného súdu Trenčín sp.zn. 38Odi/11/2020-58, ktorý sa v obdobnom prípade stotožnil s jeho právnym názorom ohľadom naplnenia definície platobne neschopnej osoby.

17. K odvolaniu žalobcu sa vyjadrila žalovaná. Vo vyjadrení uviedla, že odvolanie žalobcu je nedôvodné a odvolací dôvod, ktorého sa žalobca dovoľáva nie je daný. Poukázala na to, že žalobca ani v základnom konaní a ani v odvolaní neuvádza žiadne dôkazy, ktoré by preukazovali splnenie zákonných podmienok pre zrušenie oddlženia pre nepoctivý zámer, pričom dôkazné bremeno preukázania nepoctivého zámeru zaťažuje v konaní žalobcu. Tvrdenie žalobcu o jej nepoctivom zámere, a to že podala návrh na oddlženie po začatí exekúcie, v ktorej boli vymožené štyri splátky žalovaná nepovažovala za dôkaz o jej nepoctivom zámere. Poukázala na to, že vedenie exekučného konania je jednou z podmienok na podanie návrhu na oddlženie, a teda podanie návrhu a oddlženie po začatí exekučného konania nemôže byť zároveň dôkazom o nepoctivom zámere dlžníka. Ani skutočnosť, že v rámci exekučného konania boli v prospech žalobcu vymožené štyri splátky, žalovaná nepovažovala za dôkaz o jej nepoctivom zámere a ani za dôkaz o jej platobnej schopnosti. V tejto súvislosti sa žalovaná stotožnila s odôvodnením súdu prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí, pričom poukázala na odsek 26. napadnutého rozsudku. Žalovaná ďalej uviedla, že pohľadávka žalobcu vznikla a stala sa splatnou dávno pred podaním návrhu na oddlženie, že pohľadávku tohto a ostatných veriteľov nebola schopná uhrádzať, v dôsledku dlhovej pasce ešte pred podaním návrhu na oddlženie prišla o vlastné bývanie, pričom tieto okolnosti vyvolali u nej psychické ťažkosti pretrvávajúce dodnes. Poukázala na to, že exekučný titul žalobcu získal ešte v roku 2015, nebola však schopná všetky svoje záväzky plniť, nakoľko jej príjem na úhradu záväzkov nepostačoval. Následne vykonávané zrážky z už aj tak nízkej mzdy ohrozovali jej schopnosť uhrádzať základné životné náklady spojené s náhradným bývaním, stravovaním a zdravotnou starostlivosťou. Nakoniec uviedla, že žalobca nepreukázal jej nepoctivý zámer a základné podmienky na zrušenie

oddĺženia pre nepoctivý zámer nie sú splnené. Mala za to, že súd prvej inštanacie vec správne posúdil a svoje rozhodnutie o zamietnutí žaloby dôsledne a podrobne v rozsudku odôvodnil a že rozsudok súdu prvej inštanacie je vecne správny. Navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštanacie ako vecne správny potvrdil a priznal jej náhradu trov odvolacieho konania.

18. Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací podľa § 34 CSP, prejednal odvolanie žalobcu v rozsahu danom ustanovením § 379 CSP, rešpektujúc svoju viazanosť odvolacími dôvodmi podľa § 380 CSP, nenariadil pojednávanie, pretože nepovažoval za potrebné doplniť alebo zopakovať dokazovanie (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné, a preto podľa § 387 ods. 1 CSP napadnutý rozsudok súdu prvej inštanacie ako vecne správny potvrdil.

19. Odvolací súd z obsahu spisu zistil, že žalobca sa v predmetnej veci proti žalovanej domáhal zrušenia oddĺženia pre nepoctivý zámer. Svoj návrh odôvodnil tým, že jeho právny predchodca spoločnosť Všeobecná úverová banka, a.s., so sídlom Mlynské nivy 1, Bratislava (ďalej len „právny predchodca žalobcu“) poskytla žalovanej na základe Zmluvy o poskytnutí spotrebného úveru č. 2001673 zo dňa 23.06.2006 vo výške 100.000,- Sk. Nakoľko žalovaná v rozpore so zmluvnými dojednaniami zmluvy o poskytnutí spotrebného úveru pravidelné splátky neplnila riadne a včas, jeho právny predchodca úver predčasne zosplatnil a vyzval žalovanú na zaplatenie pohľadávky z úveru. Na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 24.09.2014 jeho právny predchodca ako postupca postúpil na spoločnosť Intrum Slovakia, s.r.o. ako postupníka pohľadávku proti žalovanej z titulu nezaplateného úveru na základe zmluvy o poskytnutí spotrebného úveru vo výške 3.448,89 Eur, o čom bola žalovaná upovedomená písomným oznámením postupcu o postúpení pohľadávky dňa 08.10.2014. Nakoľko žalovaná postúpenú pohľadávku nezaplatila, žalobca si uplatnil nárok na jej zaplatenie žalobou na súde. Okresný súd žalobe vyhovel a dňa 06.07.2015 vydal Zmenkový platobný rozkaz č.k. 38CbZm/25/2015-10. Keďže žalovaná ani po právoplatnosti rozhodnutia súdu dlh neuhradila, uplatnil svoj nárok v exekúcii. V exekučnom konaní boli súdnym exekútorom zrážkami zo mzdy vymožené štyri plnenia v celkovej výške 242,20 Eur. Počas výkonu exekúcie bol dňa 19.02.2019 uznesením Okresného súdu Žilina sp.zn. 3OdK/44/2019 vyhlásený konkurz na majetok žalovanej a žalovaná bola zbavená všetkých svojich dlhov, ktoré mohli byť uspokojené iba v konkurze v rozsahu, v akom nebudú uspokojené v konkurze. Žalobca uviedol, že pohľadávku proti žalovanej si riadne prihlásil u správcu konkurznej podstaty. Dňa 06.05.2019 bol v Obchodnom vestníku č. 86/2019 zverejnený oznam o zrušení konkurzu na majetok žalovanej z dôvodu, že konkurzná podstata nepokryla náklady konkurzu. Nakoľko počas exekúcie bolo v jeho prospech vymožené plnenie v celkovej výške 242,20 Eur formou zrážok zo mzdy žalovanej žalobca mal za preukázané, že žalovaná bola v čase exekúcie riadne zamestnaná a jej príjem postačoval na uspokojenie jeho pohľadávky. Napriek tomu žalovaná podala návrh na oddĺženie v konkurze, pričom využitím inštitútu oddĺženia v konkurze ho ako veriteľa poškodila. Žalovaná v čase podania návrhu na oddĺženie nebola platobne neschopná a nemala poctivý zámer pri oddĺžení podľa § 166g ods. 2 písm. f) a g) zákona o konkurze a reštrukturalizácii. Na záver žalobca uviedol, že žalovaná po začatí exekúcie podala návrh oddĺženie, čím jasne preukázala svoj nepoctivý zámer a zneužila inštitút oddĺženia, aby sa vyhla splateniu svojho záväzku voči nemu. Preto mal za to, že v správaní žalovanej nebola vidieť žiadna úprimná snaha o riešenie svojej situácie, čím nebol daný poctivý zámer žalovanej pri oddĺžení podľa § 166g ods. 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii.

20. Podľa § 166f ods. 1 zákon o konkurze a reštrukturalizácii, veriteľ, ktorý bol dotknutý oddĺžením, má právo domáhať sa zrušenia oddĺženia návrhom na zrušenie oddĺženia podaným voči dlžníkovi alebo jeho dedičom do šiestich rokov od vyhlásenia konkurzu alebo určenia splátkového kalendára na súde, ktorý rozhodol o oddĺžení, ak preukáže, že dlžník nemal pri oddĺžení poctivý zámer. Ak je takýchto návrhov viac, súd ich spojí na spoločné konanie. Vo veci samej rozhoduje súd rozsudkom.

21. Podľa § 166g ods. 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii, dlžník má poctivý zámer, ak z jeho správania po podaní návrhu možno usudzovať, že vynaložil úprimnú snahu riešiť svoj dlh v medziach svojich možností a schopností, najmä ak poskytoval správcovi a veriteľom potrebnú súčinnosť, vynaložil snahu získať zamestnanie, zamestnal sa alebo si zabezpečil iný zdroj príjmov, pokračoval vo výkone podnikateľskej činnosti alebo inej obdobnej činnosti alebo začal podnikáť, v prípade nie nepatrného dedenia, daru alebo výhry zo stávky alebo hry ponúkol aspoň polovicu takéhoto zdroja dobrovoľne veriteľom na uspokojenie nevymáhateľného dlhu, prípadne vynaložil snahu o zaradenie sa do spoločnosti alebo sa do spoločnosti opätovne zaradil.

22. Podľa § 166g ods. 2 písm. f), h) zákona o konkurze a reštrukturalizácii, dlžník nemá poctivý zámer najmä, ak

f) v čase podania návrhu dlžník nebol platobne neschopný, aj keď o tom vedel alebo s prihliadnutím na okolnosti musel vedieť,

h) zo správania sa dlžníka pred podaním návrhu možno usudzovať, že mal snahu poškodiť svojho veriteľa alebo zvýhodniť niektorého veriteľa.

23. Podľa § 166g ods. 3 zákona o konkurze a reštrukturalizácii, súd prihliada prísnejšie na skutočnosti ovplyvňujúce poctivý zámer u dlžníka, ktorý v minulosti mal alebo stále má významnejší majetok, má skúsenosti s podnikaním, pôsobí alebo pôsobil ako vedúci zamestnanec alebo pôsobí alebo pôsobil v orgánoch právnickej osoby alebo má iné osobitné životné skúsenosti.

24. Podľa § 166g ods. 4 zákona o konkurze a reštrukturalizácii, súd prihliada miernejšie na skutočnosti ovplyvňujúce poctivý zámer u dlžníka, ktorý dosiahol iba základné vzdelanie, je v dôchodkovom veku alebo blízko takéhoto veku, má vážne zdravotné problémy, na čas alebo trvalo stratil obydľie alebo ho v živote postihla iná udalosť, ktorá mu sťažila uplatnenie v spoločnosti.

25. Podľa § 3 ods. 2, tretia a štvrtá veta zákona o konkurze a reštrukturalizácii v znení platnom v čase vyhlásenia konkurzu na majetok žalovanej, fyzická osoba je platobne neschopná, ak nie je schopná plniť 180 dní po lehote splatnosti aspoň jeden peňažný záväzok. Ak peňažnú pohľadávku nemožno voči dlžníkovi vymôcť exekúciou alebo ak dlžník nesplnil povinnosť uloženú mu výzvou podľa § 19 ods. 1 písm. a), predpokladá sa, že je platobne neschopný.

26. Podľa § 3 ods. 4 zákona o konkurze a reštrukturalizácii v znení platnom v čase vyhlásenia konkurzu, podrobnosti o spôsobe určenia platobnej neschopnosti a predĺženia ustanoví všeobecne záväzný právny predpis, ktorý vydá Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len "ministerstvo").

27. Podľa § 1 vyhlášky č. 643/2005 Z.z., na účely určenia platobnej neschopnosti sa platobne neschopným rozumie ten, kto má viac ako jedného veriteľa, viac ako jeden peňažný záväzok 30 dní po lehote splatnosti a koho peňažné záväzky 30 dní po lehote splatnosti nie sú kryté jeho finančným majetkom, ktorým sa rozumieju

a) peňažné prostriedky,

b) pohľadávky z účtu, vkladu alebo inej formy vkladu v banke alebo v pobočke zahraničnej banky, alebo v zahraničnej banke so sídlom v členskom štáte Organizácie pre ekonomickú spoluprácu a rozvoj s výpovednou lehotou kratšou ako tri mesiace,

c) peňažné pohľadávky a dlhové cenné papiere, ktorých lehota splatnosti uplynie do 30 dní, ak možno s odbornou starostlivosťou odôvodnene predpokladať ich riadne a včasné splnenie,

d) peňažné pohľadávky a dlhové cenné papiere po lehote splatnosti nie viac ako 30 dní, ak možno s odbornou starostlivosťou odôvodnene predpokladať ich riadne splnenie do 30 dní od uplynutia lehoty ich splatnosti,

e) peňažné pohľadávky a dlhové cenné papiere, ktoré sú splatné na požiadanie (na videnie), ak možno s odbornou starostlivosťou odôvodnene predpokladať ich riadne a včasné splnenie, ak by sa o ich splatenie požiadalo nasledujúci deň.

28. V preskúmvanej veci odvolací súd nezistil dôvod k tomu, aby zo strany odvolacieho súdu došlo k zopakovaniu alebo k doplneniu dokazovania vykonaného pred súdom prvej inštancie. V danom prípade preto vychádzal zo skutkového zistenia súdom prvej inštancie. Po preskúmaní veci na základe podaného odvolania žalobcom odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie zistil v dostatočnom rozsahu skutkový stav potrebný pre rozhodnutie, vykonané dôkazy vyhodnotil v súlade s § 191 ods. 1 CSP a svoje rozhodnutie náležitým spôsobom odôvodnil podľa § 220 ods. 2 CSP, pričom s dôvodmi rozhodnutia súdu prvej inštancie sa odvolací súd stotožňuje a v podrobnostiach na tieto dôvody odkazuje.

29. Podľa citovaného § 166f ods. 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii návrh na zrušenie oddĺženia pre nepoctivý zámer má právo podať veriteľ, ktorý bol dotknutý oddĺžením, ak preukáže, že dlžník nemal pri oddĺžení poctivý zámer. Hmotným právom stanovená požiadavka, aby dotknutý veriteľ preukázal, že dlžník nemal pri oddĺžení poctivý zámer, zodpovedá aj jednému zo základných princípov civilného sporového konania, ktorým je povinnosť strán sporu označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podprieť svoje tvrdenia dôkazmi tak, ako to upravuje článok 8 CSP. Všeobecne totiž platí,

že skutočnosti navodzujúce žalované právo musí tvrdiť a preukázať žalobca, zatiaľ čo okolnosti toto právo vylučujúce sú záležitosťou žalovaného (napr. rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Cdo/2/2016 zo dňa 11.04.2017).

30. Ustanovenie § 166g ods. 2 zákona o konkurze a reštrukturalizácii obsahuje príkladný spôsob určenia nepoctivého zámeru, ktorý je sústredený predovšetkým na ekonomické správanie dlžníka pred podaním návrhu na oddĺženie a po jeho podaní. Zákon o konkurze a reštrukturalizácii v tomto ustanovení len demonštratívny spôsobom uviedol skutkové podstaty nepoctivého zámeru, medzi ktoré patrí aj skutočnosť, že v čase podania návrhu na vyhlásenie konkurzu dlžník nebol platobne neschopný, aj keď o tom vedel alebo s prihliadnutím na okolnosti musel vedieť (§ 166g ods. 2 písm. f)), ako aj skutočnosť, že zo správania sa dlžníka pred podaním návrhu možno usudzovať, že mal snahu poškodiť svojho veriteľa alebo zvyhodniť niektorého veriteľa (§ 166g ods. 2 písm. h)).

31. Žalobca ako veriteľ svoj návrh na zrušenie oddĺženia žalovanej odôvodnil tým, že žalovaná nebola v čase podania návrhu na vyhlásenie konkurzu platobne neschopná, nakoľko v exekučnom konaní došlo k vymoženiu časti jeho pohľadávky výkonom zrážok zo mzdy povinnej – žalovanej.

32. Povinnosť veriteľa preukázať nepoctivý zámer dlžníka znamená, že dotknutý veriteľ, t.j. žalobca musí uviesť konkrétne tvrdenia prečo má za to, že dlžník nemal pri oddĺžení poctivý zámer a súčasne musí tieto tvrdenia podoprieť dôkazmi, t.j. preukázať. Súd teda v konaní najskôr vyhodnocuje splnenie povinnosti žalobcu a unesenie dôkazného bremena žalobcom a až následne môže vyhodnocovať, či žalovaný preukázal skutočnosti vylučujúce žalované právo. Žalobca v predmetnej veci dostatočným spôsobom nepreukázal, že v danom prípade boli splnené zákonné podmienky pre zrušenie oddĺženia pre nepoctivý zámer, nakoľko nepreukázal nepoctivé konanie žalovanej, ani skutočnosť, že zo správania žalovanej pred podaním návrhu bolo možné usudzovať, že mala snahu poškodiť veriteľov. Podľa názoru odvolacieho súdu nie je možné posudzovať nepoctivý zámer žalovanej len podľa toho, či je schopná v rámci exekúcie čo i len malú časť dlhu zo svojho príjmu splácať alebo nie.

33. Odvolací súd sa zároveň stotožnil s názorom súdu prvej inštancie vysloveným v napadnutom rozsudku, že z definície platobnej neschopnosti fyzickej osoby podľa § 3 ods. 2 zákona o konkurze a reštrukturalizácii vyplývajú znaky, ktoré sú predpokladom vzniku platobnej neschopnosti dlžníka, fyzickej osoby, ktorými je existencia aspoň jedného peňažného záväzku po lehote splatnosti 180 dní a objektívna neschopnosť dlžníka tento záväzok plniť. Objektívnou neschopnosťou dlžníka plniť je pritom potrebné rozumieť stav, kedy dlžník nemá dostatok prostriedkov, aby splatný peňažný záväzok uhradil. Výklad pojmu „nie je schopný plniť“ možno chápať tak, že tento znak úpadku je daný vtedy, ak u dlžníka objektívne nastala situácia, ktorá bráni uspokojiť pohľadávky veriteľov v stanovenej lehote splatnosti, aj keby to dlžník chcel. Platobná neschopnosť musí byť všeobecná, teda musí byť zrejmé, že plnenie záväzku je pre dlžníka nemožné. Rovnako tiež samotná existencia pracovnoprávneho vzťahu a príjmu žalovaného ešte neznamená, že tento spĺňa podmienku platobnej schopnosti vzhľadom na výšku pohľadávky žalobcu, iných záväzkov a existencie finančného majetku žalovaného. Ide o komplexné posúdenie konkrétnej životnej situácie, teda nielen jednotlivé pohľadávky a schopnosti túto (hoci aj dlhodobo) uhrádzať, použitím len matematického výpočtu, bez zohľadnenia ostatných sociálnych a ekonomických súvislostí tak, ako to zo zákona jednoznačne vyplýva. (viď rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 5Obdo/18/2022 zo dňa 31.01.2023)

34. V predmetnej veci bolo nesporné, že pohľadávka žalobcu bola uspokojovaná splátkami vykonanými zrážkami zo mzdy žalovanej v exekúcii. Odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že názor žalobcu o existencii platobnej neschopnosti žalovanej v čase podania návrhu vyplývajúci z domnienky uvedenej v § 3 ods. 2 zákona o konkurze a reštrukturalizácii, podľa ktorej ak peňažnú pohľadávku nemožno proti dlžníkovi vymôcť exekúciou, predpokladá sa, že je platobne neschopný, keďže pohľadávka žalobcu bola vymáhaná v exekúcii, teda ju možno vymôcť, je nesprávny. Odvolací súd poukazuje na to, že ustanovenie § 3 ods. 2, posledná veta zákona o konkurze a reštrukturalizácii je zákonnou vyvrátenou domnienkou, za splnenia ktorej sa fyzická osoba považuje za platobne neschopnú. Podľa odvolacieho súdu sa nejedná o rozšírenie zákonnej definície platobnej neschopnosti fyzickej osoby uvedenej v § 3 ods. 2, tretia veta zákona o konkurze a reštrukturalizácii, ale sa jedná o zákonnú fikciu, teda vyvrátenú domnienku dopĺňujúcu zákonnú definíciu platobnej neschopnosti fyzickej osoby. Podľa názoru odvolacieho súdu v súlade s gramatickým, ako aj systematickým a teleologickým výkladom z formulácie a účelu § 3 ods. 2, posledná veta zákona o konkurze a vyrovnaní

vyplýva charakter tohto ustanovenia, ako zákonnej vyvrátiteľnej domnienky, t.j. zákonného predpokladu platobnej neschopnosti, pričom tento zákonný predpoklad platobnej neschopnosti fyzickej osoby môže byť ako domnienka vyvrátený dokazovaním v konkrétnom súdnom konaní.

35. Odvolací súd sa stotožnil aj so záverom súdu prvej inštancie, že samotné tvrdenie o čiastočných úhradách pohľadávky v rámci exekúcie ešte nepreukazuje existenciu platobnej neschopnosti žalovanej v čase podania návrhu na oddĺženie, naopak tento stav preukazuje skutočnosť, že žalovaná nedisponovala žiadnym finančným majetkom, ktorý by bol spôsobilý na úhradu celej dlžnej pohľadávky žalobcu. Súd prvej inštancie správne uviedol, že zo samotnej skutočnosti, že žalovaná vykonala čiastočnú pravidelnú úhradu záväzku voči jednému z veriteľov záver o jej platobnej schopnosti ako dlžníka nie je možné urobiť. Zároveň súd prvej inštancie dospel k správne záveru, že v konaní nebolo preukázané, že by žalovaná neuhrádzala svoje záväzky pred vyhlásením konkurzu účelovo v snahe umelo vytvoriť stav svojej platobnej neschopnosti. Ako súd prvej inštancie, aj odvolací súd dospel k záveru, že žalobca nepreukázal, že žalovaná má dostatok peňažných prostriedkov na úhradu všetkých jej záväzkov, nakoľko len všeobecné konštatovanie, že žalovaná mala príjem, že pohľadávka žalobcu bola vymáhaná cestou exekučného konania, táto pohľadávka mohla byť uspokojená, resp. čiastočne uspokojená nestačí na to, aby bol preukázaný záver o tom, že žalovaná bola platobne schopná.

36. Odvolací súd sa tiež stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že pokiaľ žalobca v konaní namietal, že žalovaná nemala pri podaní návrhu poctivý zámer, pretože nevynaložila úprimnú snahu riešiť svoj dlh v medziach svojich možností, ustanovenie § 166g ods. 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii poukazuje na správanie sa dlžníka po podaní návrhu a že žalovaná len využila zákonom danú možnosť podať návrh.

37. Nakoľko žalobca v konaní na súde prvej inštancie dostatočne nespĺnil povinnosť preukázať nepoctivé konanie žalovanej, úmysel žalovanej poškodiť veriteľov, ani platobnú schopnosť žalovanej, odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie z tohto dôvodu žalobu o zrušenie oddĺženia správne zamietol. Z uvedených dôvodov odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie predmetnú vec správne právne posúdil, a preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

38. Odvolací súd rozhodol o trovách odvolacieho konania podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. Žalovaná mala v odvolacom konaní úspech v plnom rozsahu, preto jej odvolací súd priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne v súlade s § 262 ods. 2 v nadväznosti na ust. § 251 CSP súd prvej inštancie.

39. Rozsudok bol jednohlasne schválený členmi odvolacieho senátu.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).